

Arizona

KRÁSNÍ A MŔTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 2 Arizona

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas

Krásni a mŕtvi 3 – Summer

Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 2 – Arizona – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

2. část

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Mojim dvom úžasným dcéram

Phoenix Rohr ma zmenil. Vpálil mi do života ako jasná kométa zo širej tmavej oblohy a ožiaril môj svet. Kým som spoznala Phoenixa, bola som len polovičný človek – nehotová a stále vystrašená. Potom, počas niekoľkých krátkych týždňov, som bola celá.

Rovnako som, myslím, zapôsobila aj ja naňho. Držali sme spolu proti celému zlému svetu. Moja ruka v jeho ruke, jeho ruka na mojom pleci.

Pravda je taká, že ľudia v mojom svete pričasto prichádzajú o život – len v našej škole zahynuli za jediný rok štyri decká. Človeku to akosi zintenzívni prežívanie – každucký deň si berie to, čo má, a prežíva to naplno. Lásku, sex, každú spoločnú chvíľu. Visela som na Phoenixovi, akoby bol mojím spasiteľom.

A potom sa to všetko rozbilo. Stratila som ho – tri krátke slovká. Zaplietol sa do pouličnej bitky a zomrel.

Všade som ho hľadala. Vyrážala som autom z mesta, uháňala som pomedzi rozochvené osiky a vysoké červené smreký až tam, kde sa skalnaté kopce spájali s oblohou. „Phoenix,“ šepkala som tisíckrát. Zostalo mi len jeho meno.

Phoenix – štvrtý v rade študentov, ktorí sa už nikdy nevrátia. Jeden, dva, tri, štyri tragédie, štyri zásahy do srdca – a posledný bol absolútne, totálne, nekonečne najhorší. „Phoenix.“

Upla som sa na spomienky. Jeho bozky, jeho dotyk – letné dni, keď sme spolu plávali v potoku Deer Creek, večery, keď zapínal stereo v mojom aute a vozil nás k Hartmannovmu jazeru, ja som sa mu opierala rukou o plece a počítala som hviezdy. Istý čas som sa normálne bála, že prídem aj o tie spomienky.

Potom sa ozval šum krídel. Krídel anjelov, duchov, duší v predpeklí – môžete si ich nazvať, ako chcete. A Phoenix sa vrátil.

Už nechcem s nikým hovoriť. Potrebujem byť sama. Jasné, Jonasovi to napokon vyšlo – a čiastočne aj vďaka mne. No ešte mám v rukách osud troch Krásnych mŕtvych. Je to tak. *Arizona, Summer, Phoenix. Arizona, Summer, Phoenix.* Presne v tomto poradí – ich mená sa mi v hlave opakujú ako mantra.

„Darina, bola by som radšej, keby si bola častejšie doma. Mohli by sme spolu kadečo podnikáť, chodiť na pedikúru, na nákupy.“ To vraví Laura, moja mama.

„Darina, prestaň sa rozväžať na tom kabriolette. Priveľa žerie.“ To je Jim, môj nevlastný otec.

Viete si to predstaviť, nie?

„Poď s nami do nákupného centra, budú tam aj Lucas a Christian.“ Jordan a Hannah. Dve uštebotané, utárané, ukvíkané babenky. Akože moje kamošky.

A k tomu otravuje Logan Lavelle: „Darina, prečo už ku mne nechodíš? Zohnal som dobré nové dévedéčko, môžeme si ho pustiť.“

Dajte si odpich a dajte mi pokoj. Mali by to pochopiť aj z reči môjho tela, no fakt im to nedochádza. Alebo že by im na mne predsa len záležalo?

Aj tak sa stále „prevážam“ na aute, vždy idem cez Centennial, vždy rovnakým smerom, von z mesta, k Foxtonu. Do hôr, ktoré sa strmo týčia po obidvoch stranách cesty, až zakrývajú výhľad na belasú oblohu.

Do tichého vzduchu reve hudba z mojich reprákov. Dupem na plyn.

Rýchlosť je teraz dôležitá. Pomáha mi niesť bremeno, čo mi spočíva na pleciach, pomáha mi na nich všetkých zabudnúť. *Švihaj, autičko, švihaj!* Som v oblasti vypáleného lesa. Zostali tu celé kilometre zhoreniska po lesnom požiari, samé pokrútené pahýle, popadané kmene a sivá pôda. Možno tak o desať rokov sa to tu zazelená.

Už som zanechala za sebou mŕtvolu stromov a stúpam vyššie do vrchov, červené smrekky sa znovu zelenajú na pozadí ružových skál a zo mňa konečne padá moje ťažké tajomstvo, kľže mi z pliec, pretože tu už na mňa nemôže nikto tlačiť. Tu som v bezpečí.

Do ušných bubienkov sa mi zapiera rytmus hudby. Gitary kvília. Pevne zvieram volant, nahýnam sa dopredu a z plných pľúc spievam text. To auto je božské. Červená

karoséria, čo sa ligoce ako pery s naneseným leskom, smotanovobéžová koža, strieborné lemovanie. Našiel ho pre mňa Brandon Rohr a dokázal, že má pekne náročný vkus. Prechádzam cez Turkey Shoot Ridge, už mám len desať minút do Foxtonu. A tridsať minút ku Krásnym mŕtvym.

Asi to už prehánam. Jasné, viem. V každej chvíli a s každým nádychom túžim po Phoenixovi, po jeho očiach, ktoré mi čítajú v hlave aj v srdci, po jeho náručí. Prečo so mnou nemôže byť dvadsaťštyri hodín denne a sedem dní v týždni? Prečo?

A je tu Foxton. Zhluk drevených domcov, obchod so zmiešaným tovarom, akurát už bez tovaru a so zatlačnými oknami, križovatka bez semaforu. Odbočujem na vedľajšiu cestu, prechádzam popri rybárskych zruboch nad rozbúrenou vodou, kde sa Bob Jonson napokon pomstil za Jonasovu smrť – vytlačil Matta Fortuna z cesty a obidvaja sa dolu rozbili o skaly a utopili. Mattovu harleyovku odviezli naspäť k Charliemu Fortunovi, on si ju opravil a teraz sa na nej vozí. Normálne ma mrazí, keď na to pomyslím. *Tak na to nemysli, Darina. Šoféruj.*

Už vychádzam spomedzi domov a cesta sa mení na poľnú. Tu už nič nie je, tak musím z auta vystúpiť a peši kráčať chodníkom, ktorý vyšliapali jelene, lebo sa často chodia pásť do osikového hája na hrebeni. Toto je moja piata, možno šiesta cesta sem hore od Jonasovho odchodu

a zakaždým ma tu čaká len ticho a prázdnota. Vietor fúka pomedzi osiky, ale nepočuť šum krídel, nijaké silové pole neposiela votrelcov zo sveta živých, ako som aj ja, kadeľahšie.

Phoenix, to som ja. Kde si? Musím ťa vidieť. Keď ma objíme, srdce sa mi upokojí. Len vtedy si pripadáam, že som doma. Ak budem ešte chvíľu nosiť tvoje tajomstvo, zrútim sa. Povedz Hunterovi aj ostatným, že to už dlho nevydržím.

Vyliezam na hrebeň a bez dychu zastávam v tieni hrdzavej nádrže na vodu. Človek by sa pomedzi stromy mohol dívať do vedľajšieho údolia a starú stodolu si ani nevšimnúť. Osikové listy sa chvejú a šuchocú – ako krídla? Je to krásne, naozaj krásne – osiky a svah, žltkasté stonky indiánskeho tabaku, ktorý sa hrdo týči medzi striebristou lúčnou trávou. A šira obloha.

Stále však nepočujem šum krídel – len buchot svojho vlastného srdca a chripot svojho vlastného dychu –, necítim tu ani Phoenixa, ani ďalších Krásnych mŕtvych. Cestou zo svahu sa už obzerám, hľadám ho a tak posadnuto napínam zrak, že by mi mohlo ujsť aj to najviditeľnejšie, mohla by som prehliadnúť vysokú nehybnú postavu pri vrátach stodoly, ktorá je obrátená ku mne a čaká. Áno, ak túžba a želania zaberú, tak tam naozaj bude stáť.

Nohy mi svištia trávou, potom sa prikrčím a podleziem plot z ostnatého drôtu. A vidím rovno do stodoly,

pretože vráta sa kyvocú, sú otvorené ako vždy. „Phoenix?“ nahlas volám, keď vchádzam do tmy. V nozdrách cítim prach a hnilobu dreva, lebo priečky konských boxov práchnivejú, nakláňajú sa v tých najbláznivejších uhloch. Z hákov visia staré konské postroje, od jedného trámu k druhému sa vinú pavučiny. „Prosím!“

Povedzme si to rovno. Tu bývajú Krásni mŕtvi. No nevidíte ich, ak to sami nechcú. Vlastne sa musia utajovať, najmä pred ľuďmi zo sveta živých – predo mnou i pred vami – inak by... Chcela som povedať, že by umreli, no to by bolo čudné. Veď Phoenix, Hunter, Arizona aj Summer a ostatní sú už tak či onak minulosť. Sú to *revenanti*, navrátilci zo sveta nebohých.

Stodola bola prázdna – skontrolovala som ju do posledného centimetra, prezrela som aj senník, kde na zahŕňajúcu dlážku dopadali úzke pásy slnečného svetla. Tu som po prvý raz zazrela Phoenixa, stál uprostred kruhu prešpevujúcich postáv. Vtedy ho Krásni mŕtvi a ich vládca vítali po návrate z predpekli. A prásk, tak mi vtedy explodovala myseľ. Kým som pozbierala jej kúsočky, môj mŕtvy priateľ patril k Hunterovej bande a na znak toho nosil aj znamenie smrti – tetovanie anjelských krídel medzi lopatkami, kde ho prebodla dýka.

Phoenix, vráť sa! prosíkala som.

Vyšla som zo stodoly a kráčala krížom cez dvor.

Opúšťala ma nádej. „Hunter!“ zakričala som. „Viem, že to robíš ty! Nenávidím ťa!“

Áno, vládca zombií ich udržiaval v neviditeľnom stave. Ešte nebol ochotný znovu mi ich ukázať. Mienil ma natahovať, čakať, kým naberú silu po tom, čo vyriešili Jonasa. Okrem toho by ste mali vedieť, že zombie nemajú slobodnú vôľu a Hunter ovláda všetko, čo robia. Aj keď sa mi neukázal, počul, ako volám, že ho nenávidím. Počul to priamo tam. A to je ďalšia z jeho značne užitočných superschopností.

Povedala som si, že mu zahrám na city, hoci mi je jasné, že nijaké nemá.

„Prosím ťa, Hunter. Phoenix mi chýba. Strašne to bolí.“

Stále nič, ani keď som vyliezla na korbu hrdzavej dodávky. Stále nič, ani keď som vyšla na verandu a nazrela cez ušpinené okná do domu. Rozoznala som pri sporáku hojdacie kreslo a stôl pokrytý storočnou vrstvou prachu. Stisla som kľučku a plecom som sa zaprela do zamknutých dverí. „Hunter, nenávidím ťa,“ zamrmľala som.

Ešte pred mesiacom by som sa bola pobrala preč a presviedčala samu seba, že celá tá záležitosť so zombiami je len nejaká halucinácia. Že môj pobláznený mozog sa uvaril od žiaľu, tak vidím veci, čo neexistujú. Veď ako inak sa dá zvládnuť tá hrôza, keď človek, ktorého milujete ako nikdy nikoho pred ním, zomrie po

zásahu dýkou v bitke? Strata? Slabé slovo. Človek by najradšej reval a zároveň okolo seba bil päťami, padá do tej najtmavšej, najhlbšej jamy a jej svahy sú hladké a nemá sa na nich čoho zachytiť. Podľa Kim Reissovej, psychošky, za ktorou ma poslala Laura, sa v takej chvíli mozog najpravdepodobnejšie rozhodne stvárať kruté žartíky.

To by som si asi bola povedala pred štyrmi týždňami. Lenže odvtedy som zažila cestovanie v čase, vyriešila som záhadu smrti Jonasa Jonsona a už mi vieru nikto nemohol vziať. Preto som vedela, že Hunter, pán zombií, ma ignoruje a odmieta mi ukázať Phoenixa. Vedome sa rozhodol okašľať ma a neprísť.

„Ak s tým neprestaneš, už sa nevrátim,“ pohrozila som mu. Ešte aj mne samej to vyznelo smiešne. „Potrebuješ ma. Som tvojou spojku so svetom živých.“

Ticho, prázdny priestor. Nič iné.

„Arizona ma potrebuje,“ zdôraznila som. Prešiel takmer rok, odkedy sa utopila v Hartmannovom jazere. „Čoskoro jej vyprší čas.“

Do verandy sa zaprel vietor a nadvihol uvoľnenú dosku na jej streche. Vyskúšala som všetky triky, o ktorých som vedela, aby som Krásnych mŕtvych privolala naspäť, a všetko márne. Aj tak som tam zostala celé dopoludnie, sedela som v kabíne starej dodávky a zízala na Anjelské bralo.

Napokon som odtiaľ zliezla. „Okej, vyhral si,“ zašomrala som a vykročila do svahu. „Tak či tak musím ísť na pohreb.“

Na pohrebe Boba Jonsona som v skutočnosti nebola. Po štyroch pohreboch za jediný rok ma už na ďalší nik nedostane. Vybrala som sa na kar.

Boli tam jeho kamoši, starí motorkári v ostrapcovanej koži, s briadkami a dlhými sivými vlasmi. Harleyovky parkovali v polkruhu pred Bobovým obľúbeným barom. Nemala som ešte vek na alkohol, tak som zostala vonku na parkovisku s Jordan, Lucasom a Loganom.

„Je to strašne smutné.“ Jordan sa oči zaliali slzami a do tváre jej padol prameň tmavých vlasov. Čakala som, že ostýchavý Lucas jej položí ruku na plecيا a bude ju utešovať.

Lenže on nič, tak som zasiahla a podala som Jordan papierovú vreckovku.

„Ty si tam bola, Darina,“ povedala. „Videla si, ako zletel na motorke z útesu.“

Prikývla som. „Nebola to nehoda. Bob vytlačil Matta z cesty, vlastne ho zrazil z toho útesu, potom vytúroval motor a vyletel doprázdna za ním. Je jasné, že to chcel ukončiť.“

„Aj tak je to príliš veľká tragédia,“ krútila hlavou Jordan. „Veď dosiahol pomstu, načo musel ešte aj umrieť?“

„Jednoducho musel,“ ozval sa Logan a nepozeral na Jordan, ale na mňa. „Bob po Jonasovej smrti nemal na svete vôbec nič. Jeho život bol prázdny. Stále trčal u nás a opíjal sa s mojím otcom. Sám som videl, ako upadá. Je tak, Darina?“

Znovu som prikývla. „Prišla z Chicaga Jonasova mama?“ spýtala som sa ho.

„Hej. Priletela so svojou sestrou. Teraz sú vnútri s ostatnými.“

„Ako vyzerá?“ spýtala sa Jordan.

Je možné stratiť syna, potom sa rozísť s manželom, lebo od žiaľu zošalel, a aj tak to celé stále strašne prežívať. Tu je dôkaz, prišla Bobovi na kar. „Ako asi môže vyzeráť?“ odvrkla som.

Prichádzali aj ďalšie decká z ellertonskej strednej školy. Niektorí v aute pustil prehrávač s Bobom Dylanom. *Knock-knock-knocking on Heaven's Door*. Klopem na nebeskú bránu.

„Bobovi Jonsonovi by sa to páčilo,“ povedal Logan.

Pochmúrne slová tej piesne ma skoro rozplakali, no svoju poslednú vreckovku som dala Jordan. Tak som sa zadívala na lesklé pochrómované motorčky a pokúsila som sa rozpamätať, akí boli spolu Jonas a Zoey totálne šťastní.

„Prečo sa usmievaš?“ osopila sa na mňa Jordan. „Si čudná, Darina.“ Odišla a Lucas sa vliekol za ňou.

„Nie si,“ ubezpečil ma Logan, asi aby mi pofúkal ego, lebo si vzal do hlavy, že to potrebujem. „Viem, odkiaľ to máš.“

Zazrela som naňho. „To si len myslíš, Logan. Nič nevieš!“

My dvaja sme spolu dosť prežili a to znamená, že za každým, keď sa ku mne Logan priblíži, bránim sa. Mám však na to svoje dôvody. Logan dosť využíva, že sa poznáme od materskej školy, že bývame na susedných uliciach a že mi raz kúpil bielu orchideu do vlasov a vzal ma na náš prvý maturitný ples, kam sme boli pozvaní – akoby sme si už navždy museli byť blízki, akoby nám mali navždy spievať sláviky ako v disneyovke a v dialke mali znieť svadobné zvony. Zabudni, chlapče!

Všimla som si v jeho očiach ublížený pohľad, všimla som si aj ruku, ktorou si neisto prehrabol hnedé kučeravé vlasy. Potom sa pustil naprávať škody. „Jasné, nikto presne nemôže vedieť, ako sa druhý cíti. No určite nie si čudná.“

„Vďaka,“ zamrmlala som. Vtedy som zazrela, ako na parkovisku vystupuje Zoey z auta svojej mamy. Vlastne nevystupuje sama, mama jej pomáhala. Zoey bola stále na vozičku, ale vlasy mala super ostrihané a nafarbené a vôbec, vyzerala dosť dobre. Hneď som sa šla s ňou porozprávať.

„Ahoj,“ šepla.

Pokúsila som sa odhadnúť, ako sa to na mňa usmieva,

a v mysli sa mi objavilo slovo *chabo*. Určite som ho niekde čítala. „Ahoj, Zoey,“ pozdravila som aj ja. Na vozíčku vyzerala malá a krehká, pri všetkých tých obrovských motorkách, samé Dyny a Softtaily... „Toto musí byť pre teba dosť ťažké, čo?“

Prikývla. „Prišla som len kvôli Jonasovi.“

„Stále máš tú pracku?“ opýtala som sa. Ja a Zoey sa nemusíme oŕukávať, normálne hneď ideme k veci. K tomu, čo je dôležité.

Zdvihla si pulóver a ukázala mi pracku s logom Harley Davidson, teraz ju mala pripnutú na opasku.

„Čo myslíš, Darina, sú teraz Jonas a jeho otec spolu?“

„Uf, ťažká otázka,“ pokrčila som plecami. „Podľa toho, čomu veríš.“

Nastalo dlhé ticho. Z baru vyšli dvaja dlhovlasí chlapi ovešaní odznakmi, s pivom v rukách. Obkročmo si sadli na svoje motorky. Tesne za dverami stáli dve ženy v čiernych sakách a čiernych nohaviciach šitých na mieru. V tej plavej a útlej som spoznala Jonasovu mamu.

„Čomu veríš ty?“ vyzvedala Zoey.

Tak čo teraz? Pokrčím plecami a pomlčím alebo jej poviem, čo chce počuť? „No, asi sú,“ zamrmlala som.

„Spolu,“ s povzdychom dokončila za mňa. „Nehovoríš to len tak, že?“

Nemohla som jej dať priamu odpoveď. S istotou som vedela, že Jonas sa od skupiny Krásnych mŕtvych od-

delil v ten deň, keď umrel jeho otec – a že potom obidvaja zamierili k slobode a pokoju. Tak mi to vysvetlil Phoenix. No Zoey som to nemohla prezradiť. „Verím tomu,“ precedila som cez zaťaté zuby.

Už ste niekedy mali také veľké tajomstvo, že priam kričalo o prezradenie, vždy keď ste otvorili ústa? Predstavila som si, ako vyskakujem do sedla niektorej motoriky, natahujem ruky a kričím: „Počúvajte ma! Jonas a jeho otec sú v poriadku! Sú slobodní! Získali pokoj, po ktorom túžili! Tak sa z toho tešte!“

„Darina, nie je ti nič?“ začula som Zoey.

„Nič,“ zaklamala som.

Našťastie zmenila tému. „Je tu pani Jonsonová. Mám ju osloviť? Čo myslíš, Darina?“

„Jasné, choď. Alebo ju pôjdem zavolať, aby prišla sem?“

Zoey pokrútila hlavou. Po mnohých operáciách jej spojili chrbticu na miestach, kde sa pri havárii s Jonasom narušila, no ešte stále sa jej z vozíka nevstávalo ľahko. Ešte ťažšie sa jej robili pomalé, neisté kroky k dverám baru.

Decká na parkovisku boli aspoň slušné a pokúsili sa na ňu nevyvalovať oči. Jeden sivovlasý motorkár, ktorý sedel na svojej Dyne, položil pivo, podišiel k nej a povedal: „Počkaj, pomôžem ti.“ Spolu vystúpili na schod, ktorý viedol k dverám.

Haley Jonsonová zbadala Zoey a mykla sa, potom nasadila úsmev. „Zoey, pozrimeže!“

Zoey mávla rukami, akoby sa jej podaril magický trik. „Tradá!“

„Paráda,“ pridusene hlesla Haley a oči sa jej zaliali slzami. Dlho hľadela na Zoey, asi si myslela: *Ak už mal niekto tú haváriu prežiť, nemohol to byť môj syn Jonas?* Po bledej tvári sa jej prehnalo chaotické spektrum citov a potom vzala Zoey za ruku. „Rada ťa vidím,“ zašepkala.

„Počuli ste o tom?“ zamrmlala Zoey. „S Darininou pomocou som si presne spomenula, ako sa to stalo.“

„Zlatko, prestaň!“

Zoey sklopila oči.

Vyzeralo to, akoby všetci ľudia v bare aj na parkovisku zadržali dych a čakali na prelom neuveriteľného napätia, ktoré sa nahromadilo medzi Jonasovou matkou a jeho priateľkou.

„Nepotrebujem počuť podrobnosti,“ pokračovala Haley. „Minulosť patrí minulosti. Nepritiahneme ju naspäť, aj keby sme sa o to neviem ako usilovali!“

„Ja len chcem...“ vzdychla Zoey, no veta sa zasekla ako hračka na kľúčik a nik sa nikdy nedozvie, čo vlastne chcela.

„Počúvaj ma,“ šepala Haley, nežne chytila Zoey za bradu a nadvihla jej hlavu. „Dívaj sa dopredu. Neobzeraj sa.“

Zatelefonovala som pani Bishopovej, že priveziem Zoey domov. Šli sme autom popri Hartmannovom jazere a nepovedali sme skoro ani slovo, kým som nezaparkovala na vyhliadke, odkiaľ bolo vidieť celú hladinu, ako sa jagá na slnku.

„Bola by som radšej, keby to malo nejaký dôvod,“ začala Zoey. Oprela si hlavu o zohriatu kožu na sedadle a privrela oči.

„A čo?“ Vytiahla som z priehradky slnečné okuliare, nasadila som si ich a zaujala som rovnakú polohu.

„To všetko. Jonas, Arizona...“

„Summer a Phoenix,“ dodala som. „Štyria za rok. Aká je pravdepodobnosť, že sa to stane náhodne?“

Zoey vzdychla. „Kiežby sme vedeli, prečo sa to stalo.“

Slnko páliło. Odrážalo sa od červenej kapoty. „Viem. Všetci v tom hľadáme zmysel. No možno to predsa len bola náhoda.“

„A to ma desí.“ Zadávala sa na vzdialené jazero. „Ako je možné, že sa Arizona utopila na takomto krásnom mieste?“

„Samé otázky,“ zašomrala som. Treba zaradiť spiatočku – obrazne. „Aha, tam hore letí orol.“

Vták stúpал na teplom vzdušnom prúde, hroty pier na krídlach rozťahnuté. Potom sa naklonil a odpútal sa od prúdu, zostal visieť na jednom mieste, pripravený pikovať nadol.

„Neverím, že to urobila.“ Zoey ku mne obrátila hlavu.

Už sme sa znovu ocitli na tenkom ľade. Podráždenie som však radšej ukryla za slnečnými okuliarmi.

„Nezabila sa! Neverím tomu!“

„Vravia, že áno.“

„Kto? Ludia v meste. Novinári. Čo tí vedia?“

Bolo to v telke aj v novinách – druhá obeť z ellerton-skej strednej. Tentoraz utopená – a zrejme samovrahyňa. Vyplyvalo to aj z pitevnej správy.

„Lenže oni nepoznali Arizonu tak ako my.“ Zoey pozorovala orla, ktorý sa vrhol k zemi. Vzápätí znovu vzlietol a zo zobáka mu viselo nejaké malé zvieratko. „Predovšetkým, keby sa bola zabila, rozhodne by si nevybrala vodu.“

Bránila som sa špekuláciám, ale mozog sa mi rozbehol sám od seba. „Jasné, chápem. Chceš povedať, že Arizona bola super plavkyňa, potápala sa...“

„To teraz nemyslím. Arizona si dávala záležať na vlasoch a mejkape, už si na to zabudla? A vôbec na vzhľade. Okrem toho si potrpela na imidž, vždy sa predvádzala. Keby vedela, že ju niekto nájde mŕtvu, tak by si dala záležať, aby vyzerala dobre.“ Zoey sa odmlčala, potom ju obľal rumenec. „Uf, to vyznelo sprostó, čo?“

„Uhm,“ uškrnula som sa. „No súhlasím. Totálne.“ Navyše viem, že sa vôbec nezmenila, žiadalo sa mi dodať. Keď som ju naposledy videla, medzi Krásnymi mŕtvymi

na Foxton Ridge, bola to stále tá istá náročná a vypa-
rádená kráľovná, udržiavaná až po končeky prstov.

Zahryzla som si do pery. *Nehovor o tom, ani sa k to-
mu radšej nepribližuj.* A aby som si dala väčší pozor,
Hunter vyslal ten svoj milión okrídlených duší, aby mi
vírili okolo hlavy, až ma chytil závrat a musela som sa
vystrieť.

„Takže súhlasíš, že si to nenaplánovala?“ Aj Zoey sa
vystrela na sedadle, vzrušená svojou teóriou.

Pokrčila som plecami. Krídla neodchádzali. Už som
sa ich nebála, no nemohla som ich ani ignorovať. „Čo ja
viem? Nikomu nečítam myšlienky,“ protestovala som.

„Uvažuj o tom Darina. Vybral by sa normálny, dušev-
ne zdravý človek až sem, keby vedel, že nemá auto, lebo
jeho kára čaká v servise na opravu, takže musí ísť peši?
Nezabúdaj, že je to sem z mesta päť kilometrov. Každý
vie, že Arizona toľko peši neprešla za celý život.“

„Okej.“ Zdvihla som ruky, akože sa vzdávam. Hunter
a jeho okrídlené výstrahy ma takmer ohlušili. Nesmiem
prezradiť Krásnych mŕtvych! „Nechcem o tom hovoriť.“

„Darina!“ Zoey ma poctila fakt sklamaným pohľa-
dom. Hej, som zradkyňa.

Zvrtla som kľúčom v zapaľovaní. „Ako povedala pani
Jonsonová, minulosť patrí minulosti.“

A naspäť ju nepritiahneme, aj to povedala. Lenže ja
som vedela, že sa to niekedy dá, aspoň Krásni mŕtvi tú

schopnosť majú a aj ju využívajú. Krídla okolo mňa tíkli ako šialené, keď som zacúvala z vyhliadky na cestu a vyrazila preč.

Vitajte! Že ste sa konečne ozvali! povedala som krídlam. Zoey som vysadila pri jej dome a viezla som sa k tomu svojmu. *Viete, že som sa skoro zbláznila od strachu, že vás už nikdy nezačujem?*

Stiahla som strechu kabrioletu a krídla sa mi mihali okolo hlavy ako páperová spfška. Skôr pripomienka než hrozba. *Viete, koľkokrát som sa v poslednom čase vyviezla do Foxtonu? Nuž, asi viete.*

Zastala som na červenu a pozrela som nabok. „Phoenix!“

Sedel vedľa mňa, na mieste, ktoré pred chvíľou opustila Zoey. Čakal, kedy si ho všimnem, a pozoroval ma s tým svojím krivým úsmevom.

„Panebože!“ zjačala som. Na semafore zablikala zelená a ja som sa prevliekla cez križovatku slimačou rýchlosťou, takže šofér za mnou sa mi takmer nalepil na nárazník.

„Phoenix, už to nerob! Prečo si sa musel len tak z ničoho nič zjaviť?“

„Aha, takže mám zase zmiznúť?“ spýtal sa ma tým svojím ležérnym, tichým hlasom. „Môžem.“ A pripravil sa na odhmotnenie.

„Moment, nie! Počúvaj, skoro ma sklátil infarkt. Počkaj, musím odbočiť z cesty.“ Trasúcimi sa rukami som hmatkala po páke, napokon som zastala na malom parkovisku pred potravinami.

„Tak ahoj, Darina,“ uškrnul sa Phoenix.

Vystrela som k nemu ruku a siahla som mu na líce, chápete, len či je akože skutočný.

Chytil ma za ruku. „Dávno sme spolu neboli, čo?“

„Strašne dávno,“ vydýchla som. Aspoň ja som teda počítala dni, hodiny a minúty. No keď bol Phoenix tu, odrazu som nenachádzala normálne slová, nevedela som, čo mám povedať, aby to vyznelo ako-tak zmysluplne. Radšej som sa zadívala na naše ruky, jeho veľkú a širokú, moju menšiu a hladšiu. Vychutnávala som, ako mi palcom hladká dlaň.

„Hunter nás nepustil,“ pokrčil plecami. „Veď vieš, aký je.“

„Hej, všetko chce mať na povel.“

„Iste. Mohol by som si zažartovať, že nemá srdce, ale...“

„Prestaň!“

„Je to hnusné?“

Prikývla som. Zombie naozaj nemajú srdcia. Ani pocity. A pokožku majú stále rovnako bledú, akoby sa jej nikdy nedotklo slnko.

„No, už som tu,“ dodal tichšie.

Potom mi kývol, aby som sa odsunula spoza volantú, a vystriedal ma. Bez slova vyrazil po ceste z mesta a o päť minút sme zanechali domy za sebou. Nadhadzovalo nás po poľnej ceste, ktorá viedla k nášmu obľúbenému miestu pri potoku Deer Creek.

Auto poskakovalo a ja som pozerala na nebo. Nebolo vidieť ani obláčik, vzduch sa ani nepohol. To len keby ste potrebovali správu o počasí.

Phoenix zaparkoval pri potoku, neďaleko skupinky hustých nízkych zlatých vrb. Znovu ma chytil za ruku, vytiahol ma z auta a previedol ma popri vrbach k skalnej rímse s výhľadom na vodu. Zastali sme tam bok po boku, držali sme sa okolo pása a pozerali sme dolu.

Voda bola taká čistá, že náš pohľad našiel každý kamienok na skalnatom dne. Pokojne, hladko plynula a na hladine sa pohojďovali prvé opadané listy.

Potom sme si sadli na skalú a vyhrievali sa v posledných lúčoch slnka. Phoenix pokrčil dlhé nohy a ponúkol mi miesto – usadila som sa mu medzi kolená, oprela sa mu o hrudník a on ma obidvoma rukami objal.

„Chýbal si mi,“ zamrmlala som. Priznávam, tie slová ani náhodou nevystihli zívajúcu dieru v mojom srdci, noci plné temnej samoty, keď nebolo toho, kto by ma mohol vyvieť zo zúfalstva.

Obrátila som sa, aby som mu videla do tváre. Jeho črty nezodpovedali stereotypnej predstave o kráse, hoci

vysoké čelo a výrazné kosti ju minuli len o milimeter a tie veľké sivomodré oči ju trafili úplne presne. Bol však predsa len iný a to mali na svedomí ústa – jeden kútik mierne stiahnutý nadol a ten pomalý spôsob, akým jeho plné pery ležérne, melodicky formovali slová.

Nahol sa dopredu a pobožkal ma.

Ešte! Ešte! volalo moje telo. Nič iné som teraz nechcela. Na ničom inom nezáležalo. Pery tesne pri sebe, spoločný dych, zahmlený pohľad na jeho tvár z najbližšej možnej blízkosti, výhľad zatienený mriežkou mojich tmavých mihalníc.

Phoenix ma stiahol na breh zarastený dlhou vysušenou trávou a božkával ma ešte vášnivejšie. Skočila som hlavičku do prúdu lásky, ktorý bol silnejší a oveľa nebezpečnejší ako hociktorý divý horský potok.

A potom Phoenix odrazu prestal a odtiahol odo mňa hlavu. Prižmúril oči a zdvihol ruky, akoby mi hovoril *stop*.

„Čo sa stalo?“ Poobzerala som sa. Pozoruje nás niekto? Čo sa robí? „Nevrav mi, že je tu Hunter,“ zatiehla som sklamane.

Phoenix pokrútil hlavou. „Nie. Áno. Chcem povedať, že Hunter je stále tu.“

„Aha, pán nemŕtvych,“ zamrmlala som. Žeravá vášeň vo mne rýchlo chladla, už som sa zase ovládala. „Poviem ti, ten chlap je najlepšia antikoncepcia!“

Zasmiali sme sa. Po chvíli sme však zväžneli.

„Máme jedno pravidlo,“ vysvetľoval Phoenix. „Nemôžem... no, vieš... nemôžem sa ti úplne odovzdať. Musíme si udržiavať odstup.“

„Kto to vraví? Hunter? Ešte nezistil, že pravidlá sú na to, aby sa porušovali?“

Hunter. Horší strážca mravnosti ako Laura a Jim dohromady. Alebo skôr jeho tresty boli krutejšie. Ak som prišla domov po večierke, Laura mi mohla dať domáce väzenie – jasné, bývam v jej dome, ona všetko platí a tak. A Phoenix? Ten poslúchal Huntera preto, lebo to bola jeho jediná šanca udržať sa tu. Keby prekročil čiaru nakreslenú svojím pánom, vykopli by ho z Foxtonu rovno naspäť do predpekli a basta. A keby som teraz napla sluch, počula by som hukot krídel milióna stratených duší, ktoré v predpekli žobronia, aby sem mohli prísť namiesto neho.

„Okej,“ vzdychla som. *Nemienim to riešiť.*

Phoenix zatvoril oči. „Takže chápeš,“ vzdychol. „Vieš, aké je to pre mňa ťažké?“

„Viem,“ zašepkala som. „A odteraz, sľubujem, sa ťa už ani nedotknem!“

Tentoraz to nebolo dopopuku, skôr smutnosmiešne. „Čím som si to zaslúžil?“ spýtal sa, chytil ma za ruky a odmietol pustiť. „Myslím, čím som si zaslúžil teba, Darina. Si to najkrajšie dievča, aké som kedy zazrel, a okrem